

vi människor

Nr 4/5 1987
Pris: 30 kr
(befriad från moms)

40 ÅR
I STRID

Hjördis Levin väljer ut artiklar ur Vi Mänskors utgivning under 70-talet.

HJÖRDIS

När jag tänker tillbaka på 1970-talet minns jag två stora möten. Internationella kvinnodagen 1973 på Moderna museet och solidaritetsmötet i Folkets hus den 10 mars 1974. Båda samlade bortåt 1.000 personer vardera.

På det första mötet medverkade jag som uppläsare av en historisk kavalkad och på det andra var jag konferencier. Jag glömmer aldrig den kampanda som fanns på dessa möten. Det var ett stort privilegium att få leva då.

Som många andra fick jag min politiska medvetenhet genom Vietnamkriget och FNLrörelsen. Jag kom med i SKV 1969 och i grupp 8 1971. SKV:s dåvarande ordförande Andrea Andreen visade mig ett underbart förtroende och jag valdes snabbt in i Vi mänskors redaktionskommitté.

Min kvinnomedvetenhet hade jag dock fått långt tidigare genom min mor — och genom min lillebror. Jag var nämligen fem år och han tre då han gav mig den första lektionen i manschauvinism. Han satt vid matbordet mellan min far och mina bröder med kniv och gaffel i högsta hugg och konstaterade belåtet: Kara äte tött (Karlarna äter först). Vi var en stor familj med många barn och arbetsfolk och åt därför i två lag. Jag fick förstås äta med kvinnorna i andra laget. Därav kom min brors segervisshet att han tillhörde det första könet.

Min mor gav mig rådet att den klokaste tiger. Det var hennes lösenord i många knepiga situationer. Det betydde inte att hon gav upp sin stolthet och styrka. Hon bidade endast lämpliga tillfällen att använda dessa sina egenskaper.

Även om jag skulle vilja ha med mycket mera om allt det intressanta som hände på 1970-talet så anser jag ändå att det var de sk generationsnumren som gjorde Vi Mänskor till "Sveriges bästa kvinnotidning" (enl Åsa Moberg). För en kort tid fick de internationella frågorna stå tillbaka för inhemska problem. Arbetsgrupper, temanummer och temamöten var den nya giv som ansåg passa kvinnorörelsen bäst.

För mig som var med och planerade, diskuterade och skrev generationsnumren är Anna-Lisa Bäckmans "Manifest" (5-6 1974) ett kärt dokument från den tiden. Kanske talade detta att "återknyta banden" särskilt starkt till mig som bokstavligen hade suttit vid min mors fötter och lyssnat till så många berättelser från gångna tider och dess kvinnoliv. □

HJÖRDIS LEVIN